

Sygn. akt V CSK 698/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa T. M.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa
.../15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to nie zachodzi ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przyczynę powołaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07;

z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 37 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 199, dalej u.p.z.p.). Zgodnie z treścią art. 37 ust. 1 jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, wartość nieruchomości uległa obniżeniu, a właściciel albo użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość i nie skorzystał z praw, o których mowa w ust. 1 i 2, może żądać od gminy odszkodowania równego obniżeniu wartości nieruchomości. Natomiast wysokość należnego w tej sytuacji odszkodowania określa się zgodnie z art. 37 ust. 1 u.p.z.p. Z unormowania tego wynika, że wysokość odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 36 ust. 3 u.p.z.p. ustala się na dzień jej sprzedaży, a obniżenie wartości nieruchomości stanowi różnica między wartością nieruchomości określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu obowiązującego po uchwaleniu lub zmianie planu miejscowego a jej wartością, określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu, obowiązującego przed zmianą tego planu, lub faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości przed jego uchwaleniem.

Treść art. 36 ust. 1 u.p.z.p. łączy przesłankę uchwalenia planu z przesłanką uniemożliwienia korzystania z gruntu w dotychczasowy sposób, zaś przesłankę zmiany planu z uniemożliwieniem korzystania z gruntu zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem. Zestawienie to jest jeszcze bardziej widoczne na gruncie art. 37 ust. 1 u.p.z.p., gdzie wprost wskazano, że wartość nieruchomości po zmianie lub uchwaleniu planu należy zestawiać "z wartością, określoną przy uwzględnieniu przeznaczenia terenu, obowiązującego przed zmianą tego planu, lub faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości przed jego uchwaleniem".

Wynikający więc z wykładni językowej, przyjęty przez Sądy *meriti* jej wynik, tj. że w wypadku luki planistycznej należy uwzględniać faktyczny sposób wykorzystania nieruchomości, a nie potencjalną możliwość zabudowy wynikającą z ewentualnej możliwości uzyskania decyzji o warunkach zabudowy nie narusza jej zasad, ani nie jest sprzeczny z innymi metodami interpretacji prawa.

W tym stanie rzeczy należało dojść do wniosku, że w sprawie nie wystąpiła poważna wątpliwość, co do wykładni wskazanych przepisów, która wymagałaby wypowiedzi Sądu Najwyższego, zwłaszcza, że nie została ona w precyzyjny sposób przedstawiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący nie wskazał bowiem poważniejszych argumentów jure i facte (np. że powód dysponował chociażby decyzją o warunkach zabudowy) przemawiających przeciwko dokonanej przez Sąd *meriti* wykładni. W omawianym przypadku uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego nie doprowadziło do zmiany przeznaczenia terenu w stosunku do jego faktycznego wykorzystywania w okresie poprzedzającym jego przyjęcie.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

kc

jw